

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Kartais gyvenimas primena vientisą lauką iš nuolatinių pastangų, kovos ar net nusivylimų. Gyvename su žmonėmis, su kuriais (taip atrodo) reikia konkuruoti, kažką prieš juos įrodinėti; gyvename su žmonėmis, su kuriais yra sudužusios į šipulius mūsų iliuzijos, neišsipildžiusios svajonės ir norai; gyvename, kasdien vis ir vis žengdami naujus žingsnius ne ten ir ne su tais.

Ir gali atrodyti (o gal ir atrodo), kad kažkas ne taip, bet vėl ir vėl ryte atsikeli ir eini toliau... Šimtai rožinių akinių sudaužyti, stabdo skaudūs gyvenimo smūgiai, tačiau tu eini su neblėstančiu tikėjimu šviesia ateitimi, ir... savimi – toks, koks iš tikrųjų esi. Kartais norisi atsistoti prieš save patį, ir paklausti savęs: “Kur gi aš einu?”, arba “Koks esu?”

Jei netikėsi, kad kitų žmonių širdy ir jų gyvenime yra pakankamai gerumo, šviesos ir meilės, tuomet gyvenimas su žmonėmis bus visai beprasmiškas ir net neįmanomas... Jonas Krikštytojas savame kelyje ėjo vienas, kitiems jo draugystė buvo per sunki. Jis ir jo kelias tokie – nepakeliui... Gal panašus į tavo kelią man... Jo vertybės miglotos – ne savos man.

Imu ir paklausiu savęs – kur savo gyvenimo keliu einu, kokius pėdsakus kitam palieku? Kuriomis vertybėmis vadovautis, kad nebūtų sunku eiti?

Stabtelėjęs ir bandydamas atrasti kryptį, kaip kad save patį, pajuntu ar išgirstu balsą: “Neišduok savęs. Niekada ir jokiose aplinkybėse. Net jei kiti galvos skirtingai ir žiūrės į priešingą pusę, nei tu.”

Tiesa yra ta, kad kitam ar kitiems yra tiesiog ne pakeliui. Kiekvienas jų turi savo kelią... Su tais, kas panašus į tave, bus vieninga ir lengva eiti kartu. Eiti tuo pačiu keliu, tomis pačios mintis mąstyti, kalbėti ar tylėti ta pačia kalba, kaskart suprasti – mums pakeliui... Ar su Jonu Krikštytoju tau pakeliui?

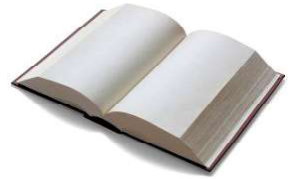
“Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!
Visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą.” Lk 3, 4. 6

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Bar 5, 1–9; Ps 125, 1–6; Fil 1, 4–6, 8–11

Pasmės atliepas

Viešpats mums didžių dalykų padarė, –
kokie mes buvom laimingi!

Evangelija pagal Luką (3, 1–6)

Penkioliktais cėsoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judėją, Erodiui esant Gallilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui – Iturėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchu, Lisaniui – Abilėnės tetrarchu, prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kajafo, pasigirdo Viešpaties žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje. Jis apėjo visą Pajordanę, skelbdamas atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo kalbų knygoje: *Tyruose šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus! Kiekvienas slėnys tebūna užpiltas, kiekvienas kalnas bei kalnelis – nulygintas. Kreivi keliai taps tiesūs, o duobėti – išlyginti. Ir visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą.*

Evangelijos komentaras:

Jonas Krikštytojas – paskutinis iš pranašų. Jis, kaip ir pranašas Izaijas, yra kvieslys: „Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus!“

Ruošdamiesi Jėzaus atėjimui, pažvelgiame į save, savo gyvenimus, kas ten dar turi būti perkeista, nukasta, išlyginta. Kaip norėtusi, kad Dievui būtų kuo mielesnė mano širdis, ir kad Jis paliestų blogio padarytas žaizdas... Pranašas Jonas Krikštytojas primena ir paties Dievo troškimą pasirodyti, apsireikšti, kad išvystume Jo išgelbėjimą, kad būtume atgaivinti, išgydyti, paguosti. Jis trokšta susitikti su mumis ir pripildyti, ko stokojame, išgydyti širdis nuo puikybės, skaudžių prisiminimų, nuo to, kas kludo draugystei su Dievu.

Nebijokime... Atsilepdami į raginimą: „Per dykumą tieskite Viešpačiui kelią!“, vėl ir vėl, iš naujo, tieskime Jam kelią į savo gyvenimus, statykime pasitikėjimo tiltus ir vedukus, kuriais Jis galėtų ateiti pas mus ir apsigyventi.

„Tyrai“, „dykuma“ – tai mūsų vidus: vienatvė, abejingumas, anonimiškumas, žmogiškųjų santykių sausra. Širdis neretai išdžiūvusi, užgesusi, be jausmų, kaip niūri dykynė. Jono Krikštytojo užduotis – pažadinti pasaulį iš didžiojo miego, parodyti gyvybės šaltinį: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“

Dievas praneša žmogui apie save: Jis nori žmogui parodyti, padovanoti patį save, – tai pranoksta bet kokią žmogaus troškimą. Tai atsakas į žmogaus troškimą – pamatyti Dievą; nors žmogus ir suvokia neišvengiamą skirtumą, kas jis yra ir kas yra Dievas. Nebijokime šio troškimo, nes pasaulis yra švento, gailestingo ir teisingo Dievo rankose. Jo balsas kviečia tik atverti savo gyvenimo dykumose kelius, vedančius iš sausros į troškulio numalšinimą. Čia ir Jonas Krikštytojas drąsina žmogų atsiverti Dievo teisingumui ir išėjimui į tiesą, į naujumą. Tai pranašų pranašas, rodantis į ateinantį Jėzų.

Jonas, apimtas troškimo, iš dykumos keliauja į laisvę gyventi tuo, ką skelbia, ir nepalaukia ieškoti To, kuris įvykdys Dievo pažadą – Dievo Sūnaus, kuris paniręs į žmogiškąją tikrovę. Jonas yra „balsas“, Jėzus – „Žodis“. Kaip balsas be žodžio yra beprasmis, taip ir kiekvienas mūsų troškimas be Dievo neįgyja tikrosios savo prasmės. Išganytojo laukimas – ilgesingas, džiaugsmingas, tarsi sužadėtinės ilgesys. Ten, kur Jis bus priimtas, nustos galioti sausros, blogio valdžia.

Turėkime kantrybės laukime ir nepažiopsokime. Laukiama tik suvokiant, kas yra už šio ilgesio, – taip, tai ir yra adventiška nuostata. Daugelis iš mūsų esame išderinti, aplamdyti, subraižyti gyvenimo ir nuvertinti pasaulio minios. Bet.., vis ateina tas, kuriam nepatinka dykumoje, sausroje, ilgesyje esantis žmogus. Jam prisilietus prie žmogaus gyvenimo, pačiam tapus žmogumi, visas pasikeičia. Leiskime Jam prisiliesti prie mūsų gyvenimų.

Ačiū, Jėzau, kad nori ateiti ir vis ateini į mūsų gyvenimus, ir juos pats sutvarkai...

“Linkiu pamiršti, kas buvo bloga, paleisti nuoskaudas, atleisti ir mylėti. Nieko daugiau, tik mylėti.”

Su aktore Dalia Morozovaitė kalbėjome apie jos profesijos ir gyvenimo kelionę. Dalia sako, kad į darbą, veiklą, į šeimą bei apskritai į gyvenimą ji nepalūšiamai mokosi žvelgti plačiau ir paprasčiau. Taip pat šnekučiomės apie tikėjimą, išgijimą iš nuoskaudų ir stebuklingą šv. Kalėdų laukimą, per kurį svarbiausia – vėl atsigręžti į esančiuosius šalia mūsų.

Kaip pasirinkote aktorės profesiją?

Kai mama manęs laukėsi, jai labai patiko Vaida Genytė, kuri „Dainų dainelėje“ atliko „Sparnuotąsias sūpynes“. Mama laukėsi dvynių (buvome paskutiniai iš šešių vaikų mūsų šeimoje) ir norėjo, kad bent vienas vaikas taptų dainininku. Matyt, mamos troškimas buvo manojo aktorystės kelio pradžia. Vaikystėje mokytojai pastebėjo, kad galiu dainuoti. Dainuodavau koncertuose, kelis kartus dalyvavau regiono „Dainų dainelės“. Man patikdavo dainuoti, sakyti eilėraščius, vaidinti mokykliniuose spektakliukuose. Jaučiau trauką scenai, nebijojau būti matoma.

Na, o stoti į aktorinį pasiūlė tėvai. Skatino ir brolio žmona. Jie manė, kad tai skirta man, matė tam tikrą charizmą, drąsą reikštis. Stojau, nes buvo renkamas kursas Utenai, kurį rinko Vilniuje. Atrodė, viskas vyksta pagal planą – po mokslų būsiu arti tėvų. Ir pakliuvau į Gailėstingumo miestą... Stojamieji egzaminai paliko neišdildomą įspūdį. Buvo trys turai. Per tris dienas išgyvenau tiek daug! Man atrodė, nukrito kokie penki kilogramai! Stojamieji vyko Vaidilos teatre. Į salę vis įsmukdavo aktorius Albinas Arkauskas, tuometinis Vaidilos teatro direktorius. Jis drąsino stojančiuosius. Duodavo patarimų. Komisija leipo juokais per mano pasirodymą. Priėjęs Albinas paplojo per petį ir pasakė: „Laikyk, kad pirmą turą perėjai.“ Pasidarė ramu.

Pasibaigus pirmajam turui, režisierius ir dėstytojas Algirdas Latėnas perskaitė patekusiųjų į antrą turą pavardes, jų buvo gal tik apie dešimt, bet savo pavardės neišgirdau. Nežinau, iš kur tuomet traukiau drąsos, tačiau garsiai, visiems girdint, paklausiau: „O tai Morozovaitės nėra?“. Mane lydėjo pusbrolis, ir aš mačiau, kaip po šio mano klausimo išsiplėtė jo akys. Lyg klausytų: „Ką tu darai?“. O tada išgirdau dėstytojo atsakymą, kurį tarsi girdžiu dar ir šiandien: „Kaip tai nėra? Aštuntas numeris.“ Lapuką su pavardėmis pakabinu ant durų. Pribėgau pažiūrėti, ar aš ten tikrai įrašyta. Buvau sraše, bet jeigu būčiau nepaklaususi, būčiau praleidusi savo šansą...

Atvykus studijuoti buvo nelengva, baisu – reikėjo prisitaikyti Vilniuje, sugerti daug informacijos, perminkyti save. Mažame miestelyje tikrai negaudavome daug kultūros – apskritai nežinojau, kas yra teatras, išskyrus tai, ką pamatydavome per televiziją, ar vieną kitą spektaklį, į kurį nuvykdavome su ekskursija. Visa kita buvo žaidimai, mokykliniai spektakliukai, renginiai, koncertai. Žinote, dar iki šiol neturiu suvokimo, kas yra teatras. Tokia keista meno rūšis, kuri labai gyvai smelkiasi į širdį. Kad jos nesužeistų, trokštu, kad šis menas gydytų sielą, teiktų džiaugsmą, plėstų širdį, maitintų dvasią ir keltų žmogui klausimus. Vietos saviraiškai turi būti visiems. Perėjau etapą, kai gyniausi nuo meno, kuris šokiravo, žeidė mano moteriškumą, orumą, smukdė dvasią... Norėjosi bėgti iš tokio teatro.

Artėjant keturiasdešimtmečiui supratau, kad nebegaliu vaidinti bet ko, ir klausiau savęs, kodėl turėčiau tai daryti. Kažkada su kolegomis diskutavome, koks klausimas mums dažniau kyla – kaip ar kodėl? Na, man dažniau „kodėl“... Nežinau, ar tai gerai.

Pastebėjau, kad mūsų niekas nemokė sau kelti klausimus. Kaip jaučiuosi? Ką jaučiu? Ko noriu? Ko nenoriu? Apie ką svajoju?

Vienu metu man nesinorėjo žiūrėti spektaklių. Ir dabar dar gerai pagalvoju, kur einu. Gaila laiko, kai išeinu sudirgusi. Laikmetis įtemptas, daug informacijos. Juk dvasia ne šiukšlių dėžė. Dauguma pažįstamų dalijasi jaučiantys nerimą, nuovargį, baimę, stresą. Juk turim sąmoningai trokšti priešnuodžių – grožio, šviesos, džiaugsmo, ramybės. Naujausias spektaklis, kurį mačiau

Adventas

Esame Advento laike, kuomet ruošiamės ir laukiame Jėzaus gimimo įvykio šventimo. Adventiškame laike "apsivelkame" viltingu, džiugiu laukimu, kuriame turime Rarotų giedojimą, adventiškas mintis, gražius darbus, prakartėlės ruošimą ir pan.

Tai laikas mums ir kiekvienam asmeniškai. Visa tai, kas yra švenčiama bendruomeniškai liturgijoje, turime ir savyje tuo gyventi – laukimu ir džiaugsmu, kuo "apvelkame" save ir kitus. Advento laike vyksta Carito akcija "Gerumas mus vienija", šį laiką galime įprasmingti asmeniniais gerais darbais, viskuo, ką jaučiame, kad turime padaryti... Prasmingo Jums Advento!

Rarotos advente (maldavimai, kreipiantis į Švč. M. Mariją)

Advento laikotarpyje Bažnyčios liturgija pasipildo ir Rarotų maldavimais. **Šios pamaldos Šlienavos bažnyčioje vyksta sekmadieniais 8.30 val., prieš rytines šv. Mišias,**

Tad kviečiame susirinkti ir kartu dalyvauti šioje adventiškoje maldoje.

Kalėdaičiai

Kalėdaičius (duoną), kuriais savo šeimose dalinsimės švęsdami Jėzaus gimimą, galime įsigyti bažnyčioje arba pas kleboną namuose.

Ši kalėdinė, kūčių stalo duona (dar mes liaudiškai vadiname *plotkelėmis*), yra pagrindinis Kūčių valgis. Plotkelės dalinimesi, mes dalinamės pačio Dievo dalinimusi su mumis. Jis pasidalino su mumis savo Sūnumi. Dalindamiesi, mes tai liudijame ir džiaugdamiesi švenčiame.

Ši duona nėra pardavinėjama! Ji dalinama bažnyčioje dovanai. Visos Jūsų aukos, kurias Jūs skirate bažnyčioje, yra tik Jūsų pačių asmeninis sprendimas (kas nėra būtina!). Tokiu būdu remiate savo bažnyčią ar jos tarnautojus. Lygiai taip, kaip ir bet kada kitu metu.

Advento rekolekcijos kartu su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavoje

Besiruošdami Šventei, reikalinga ir stabtelėti, kad susigaudyti, save pajauti, suprasti kam ruošiuosi, kaip turėčiau ruoštis, kaip būtų jauku Dievo Sūnaus Jėzaus gimimą švęsti.

Gruodžio 21 dieną, šeštadienį, tokiam stabtelėjimui ir kviečiame. Šlienavos bažnyčioje, po 10 val. Eucharistijos šventimo iki 13 val., vyks Švč. Sakramento adoracija, kurios metu turėsime galimybę švęsti Susitaikinimo sakramentą (Išpažintį) ar pabūti kartu su Dievu.

Visoje ruošoje kažkiek laiko, bent valandėlę, skirkime Tam, kurio gimimą ruošiamės švęsti.

– šviesaus atminimo režisieriaus Elmunto Nekrošiaus „Tuoktuvės“. Labai jo laukiau. Tai paskutinis režisieriaus darbas. Dirbdama su juo supratau, ką reiškia būti scenoje, o ne vaidinti.

➡ Studijų metu mus mokė stebėti žmones, ieškoti įdomių žmonių, kad galėtume perkelti į sceną, įkūnyti personažą. O dirbdama su Nekrošiumi jaučiausi lyg po didinamuoju stiklu. Kiaurai sielą gręždavo. Nepavyko prisidengti personažu. Bandau vieniop – netinka, bandau kitaip – blogai. Nieko nesuapratu. Ir tada kažkuriuo metu ant reikiamo kelio užvedė savęs pajautimas. Per moters skausmo patirtį, jos monologą man liejosi širdis. Manau, kad režisieriai yra labai geri psichologai – jie mus parenka vaidmeniui, kai turime, ką pasakyti. Aišku, ir Dievas suveda tinkamu laiku. Išmintingi režisieriai turi dovaną atskleisti aktorių. Kai žmogus pasirengęs kažką duoti, jis tai ir atiduoda.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.